

Arrest

nr. 344 266 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MAES
Amerikalei 215
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 5 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesemorie.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2019 werd aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

1.2. Verzoeker diende op 23 december 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A.E.. Op 26 juni 2023 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 15 november 2023 diende verzoeker opnieuw een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A.E..

Op 21 juni 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 28 oktober 2024 diende verzoeker een derde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind A.E.. Op 26 september 2025 werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is thans de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.10.2024 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): J.
Nationaliteit: Albanië
Geboortedatum: [...]04.1990
Geboorteplaats: Vlorë
Identificatienummer in het Rijksregister:[...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt voor de derde keer gezinshereniging aan met zijn minderjarig Belgisch kind, A. E. (RR. [...]) in toepassing van artikel 40ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, en voor zover dat wel het geval zou zijn, dient er sprake te zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat deze een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit administratief dossier blijkt dat op 19.06.2019 een inreisverbod werd opgelegd aan betrokkene door de Belgische autoriteiten, dat inhoudt dat betrokkene voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het Belgisch grondgebied wordt verboden. Dit inreisverbod werd aan betrokkene opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde. Bovendien dient te worden benadrukt dat de termijn van het inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België heeft verlaten (cfr. arrest Ouhrami, Hof van Justitie – C-225/16 van 26.07.2017, arrest nr. 247.370 van 3 april 2020 van de RvS).

Op 22.07.2019 stelde betrokkene een beroep in tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en tegen het voormelde inreisverbod. Op 25.10.2019 werd het beroep hiertegen verworpen (arrest nr. 228019 van de RvV). Ongeveer een jaar later, op 09.09.2020 meldde betrokkene zich bij het kantoor van de advocaat B. G. waar hij verklaarde zijn minderjarige kinderen A.A. ([...]) en A.A. ([...]) al verschillende maanden niet meer gezien te hebben omdat de kinderen zouden “geplaatst” zijn. Hieromtrent vinden we later een vonnis van de Familierechtbank Brussel (dd. 09.08.2021, dossiernummer [...]) waarin bepaald wordt dat de A.A. en A.A. vanaf 13.08.2021 voltijds aan betrokkene worden toevertrouwd mits behoud van ondersteunende pleegplaatsing van het pleegezins waar de kinderen sinds 23.03.2021 verbleven hadden. Op 14.10.2021 worden de kinderen vervolgens ingeschreven op het adres K.D. (RR: [...]), betrokkenes vermeende partner. Vervolgens blijkt dat betrokkene op 26.09.2021 de Schengenzone probeerde in te reizen maar onderschept werd door de Hongaarse autoriteiten waarna hij de toegang tot de Schengenzone ontzegd werd wegens het geldende inreisverbod. Op 01.10.2021 probeerde betrokkene België in te reizen via een vlucht van TUI Belgium. Betrokkene werd ditmaal door de Belgische autoriteiten tegengehouden wegens zijn inreisverbod en vervolgens op 03.10.2021 gerepatrieerd naar Tirana, Albanië. Betrokkene verklaarde toen dat hij op 04.10.2021 een afspraak had met de Jeugdrechtbank Brussel. De eerste duidelijke indicatie dat betrokkene zich opnieuw op Belgisch grondgebied heeft begeven, is de aangifte van erkenning van de referentiepersoon A. E. (RR. [...]) op 10.08.2022 – alsook de geboortedatum van zijn kind - te Antwerpen.

Uit deze informatie blijkt dus dat betrokkene tussen de datum van de uitvaardiging van het inreisverbod en de datum dat betrokkene de Schengenzone probeerde binnen te reizen via Hongarije, het Belgische grondgebied een eerste keer heeft verlaten. Het is echter niet duidelijk wanneer dit precies gebeurde. Betrokkene verliet het Belgische grondgebied een tweede maal toen hij gerepatrieerd werd op 03.10.2021. Betrokkene is vervolgens op een bepaald moment toch teruggekeerd naar België, maar ook hier is de exacte inreisdatum onbekend. Behoudens bewijs van het tegendeel kan niet besloten worden dat de termijn van het inreisverbod volledig gerespecteerd werd. Betrokkene was klaarblijkelijk nog zeker tot 09.09.2020 in België

(brief advocaat) en keerde terug tussen 03.10.2021 (repatriëring naar Albanië) en 10.08.2022 (aangifte erkenning).

Er werd voorheen een niet-vertaald Albanees attest voorgelegd met een lijst die in- en uitreizen van betrokkene in Albanië lijken weer te geven. Voor zover dit klopt, zou kunnen blijken dat hij Albanië veelvuldig in- en uit is gereisd. Wanneer betrokkene na 03.10.2021 opnieuw België is ingereisd, wordt opnieuw niet verduidelijkt, noch middels het niet-vertaalde stuk waaruit in- en uitreizen lijken vermeld te zijn, noch in meneer zijn paspoort. Hij is wel op 08.12.2021 terug Albanië uitgereisd. Zelfs als we het voorgelegde document zo goed als mogelijk proberen te begrijpen, dan komen we uit op een termijn dat meneer zijn Schengenreisverbod heeft gerespecteerd van 6 maanden en 27 dagen, hetgeen zeker niet tegemoetkomt aan de drie jaar die aan hem zijn opgelegd.

Er kan in elk geval niet worden besloten dat betrokkene de termijn van drie jaar gerespecteerd heeft. Behoudens bewijs van het tegendeel is het inreisverbod dus nog dus steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken, dat het inreisverbod werd opgevolgd voor de volledige termijn van drie jaar en/of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980. In tegenstelling tot wat betrokkene advocaat beweert is er hoegenaamd geen sprake van een opheffing van het inreisverbod. Nergens in het dossier kan enig stuk gevonden worden waarin betrokkene om de opheffing van dit verbod conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet verzoekt en al zeker niet dat deze opheffing werd toegestaan. Op 18.10.2022 verzocht betrokkene advocaat, meester K. K., advocaat te Tirana, om de verwijdering van de gegevens van betrokkene in de SIS-databank. Er werd hem bij schrijven van 30.11.2022 gemeld dat zijn cliënt niet SIS geseind stond. Op 31.08.2024 werd aan betrokkene nogmaals gemeld dat hij niet in de SIS databank stond geseind. Geen van beide stukken die aan betrokkene werden overgemaakt bevestigden dat zijn inreisverbod werd ingetrokken of opgeheven.

In principe voldoet betrokkene dus niet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 9° wanneer hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Bijkomend dient er, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen.

Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Er ligt niets voor wat op een dergelijke afhankelijkheid zou kunnen wijzen. Betrokkene vormt momenteel een gezin met K. D. (vermeende partner, RR. [...]), P. B. (zoon K.D., [...]), A.A. ([...] - dochter van betrokkene en A.E. RR. [...]), A.A. ([...] - dochter van betrokkene en A. E.), de referentiepersoon A.E. en A. D. (RR: [...]).

Vooreerst wat betreft betrokkene vermeende partner, zijn gezinsleven met betrokkene alsook met hun gemeenschappelijk kinderen E. en D. is pas ontstaan en verder uitgebouwd tijdens illegaal verblijf. Betrokkene was zich bewust van zijn precaire situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich in illegaal verblijf, wetende dat aan hem een inreisverbod werd betekend hetwelk nog steeds van kracht is. Het is redelijk te stellen dat ook mevrouw hiervan op de hoogte was gezien hij gerepatriëerd werd enkele dagen voordat zijn kinderen A.A. en A.A. werden ingeschreven op het adres van mevrouw. Mevrouw K[...] is een zelfstandige vrouw die tot op heden economisch actief is. Niets wijst erop dat betrokkene noch mevrouw K[...] niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven en verder zorg te dragen voor de kinderen, in afwachting van de afloop of opheffing van betrokkene inreisverbod.

Vervolgens wat de kinderen betreft dient opgemerkt te worden dat er bij de beoordeling van de afhankelijkheidsverhouding ten opzichte van het kind, in het belang van het kind rekening dient gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Ten eerste wat betreft de oudste kinderen van betrokkene, A.A. en A[...], voortkomend uit een vorige relatie met A.E.: geen van hen beschikt heden over enig verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied daar hun aanvraag 9bis onontvankelijk werd verklaard. Volgens de verklaringen uit de asielpcedure van A.E. kwam betrokkene samen met zijn kinderen en de moeder van deze kinderen naar België daar betrokkene geen toestemming zou gegeven hebben aan A.E. om zich alleen met de kinderen in België te vestigen. A. en A[...] werden, zoals hierboven reeds werd aangestipt, vanaf 13.08.2021 aan betrokkene toevertrouwd door de

familie rechtbank van Brussel, mits behoud van ondersteunende pleegplaatsing van het pleeggezin waar de kinderen sinds 23.03.2021 verbleven hadden. Kort daarna werden deze kinderen ingeschreven bij mevrouw K[...], nl. op 14.10.2021. Betrokkene verbleef op dat ogenblik in het Buitenland. Verder kan men vaststellen dat de jeugdrechtbank van Antwerpen op 06.09.2023 de kinderen toevertrouwde aan het milieu van de vader, met contextbegeleiding van De Vlieger. Deze maatregelen werden verlengd bij vonnissen 29.05.2024 (jeugdrechtbank Antwerpen), voor ten hoogste één jaar. Er blijkt niet uit het dossier dat de jeugdrechtbank daarna de maatregel tegenover A. en A[...] nog verlengd heeft. Mevrouw W. van vzw De Vlieger verklaart in een e-mail van 29.09.2024 dat betrokkene voor de dagelijkse zorgen van zijn dochters instaat, dat hij ervoor zorgde dat ze naar school gaan en dat hij een houvast is voor zijn kinderen. Voor zover betrokkene daarmee zou willen aantonen dat zij een gewichtige affectieve band met hem onderhouden en er desgevallend een risico bestaat voor de verstoring van het evenwicht van A.A. en A.A. indien ze van hem worden gescheiden, moet opgemerkt worden dat gezien A.A. en A.A. het verblijfsrecht niet hebben verkregen, betrokkene en zijn dochters helemaal niet gescheiden moeten worden en een gezamenlijke terugkeer met hem mogelijk is en bovendien in het belang van deze kinderen is. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn dochters het leven in Albanië niet weer zouden kunnen oppikken. Daarnaast mag niet voorbij worden gegaan aan het feit dat betrokkene geen pogingen lijkt te hebben ondernomen om de verblijfssituatie van zijn dochters te regulariseren, in tegenstelling tot wat zijn raadsman stelt. Sedert de regularisatieaanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet) van zijn dochters op 30.05.2023 onontvankelijk werd verklaard, kan niet blijken uit hun dossier (OV: [...]) dat betrokkene nog stappen zou hebben ondernomen om hun verblijfsrecht in orde te stellen. Er werd op 29.11.2023 en 16.05.2025 door hun moeder, A.E., wel een asielaanvraag ingediend, maar voor A. en A[...] werd geen verblijfsaanvraag meer gedaan. Beide asielaanvragen van A.E. werden overigens geweigerd. De kinderen verblijven nu dus alweer ruim twee jaar in de illegaliteit. Het is gelet op het voorgaande dan ook de vraag of betrokkene wel degelijk het belang van zijn twee oudste dochters voor ogen heeft, temeer nu mevrouw W. van vzw De Vlieger in haar mail van 27.09.2024 aangeeft "dat het fijn (zou zijn) dat ze een verblijfsvergunning voor België zouden krijgen". Dat ze ingeschreven staan aan een onderwijsinstelling doet hieraan geen afbreuk. Betrokkene voldoet hiermee louter aan de vervulling van de leerplicht waaraan zijn dochters zijn onderworpen.

Ten tweede wat betreft de referentiepersoon A.E. en D., net zoals bij zijn moeder is er geen sprake van een afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen in die zin dat de aanwezigheid in het Rijk van betrokkene werkelijk vereist is. Nergens uit het dossier blijkt dat zijn aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Uit het dossier kan dus geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. E. is thans drie jaar, D. is nu anderhalf jaar oud. De jonge leeftijd van de kinderen zorgt ervoor dat zij in staat zijn zich aan te passen aan een nieuwe situatie. Een kortstondige verwijdering van betrokkene van het Belgisch grondgebied, teneinde de nodige administratieve formaliteiten te vervullen om om de opheffing van het op betrokkene rustend inreisverbod te verzoeken, wordt niet als een disproportionele maatregel gezien. Er kan niet blijken dat de de kinderen bijvoorbeeld zouden leiden een enige psychomedische problematiek dewelke een kortstondige terugkeer van betrokkene zou kunnen verhinderen omdat zijn permanente aanwezigheid door dergelijke problematiek vereist zou zijn. Evenmin blijkt dat de moeder bijvoorbeeld door gezondheidsproblemen, niet in staat zou zijn om voor haar kinderen te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. De moeder is economisch actief en kan dus, naast de emotionele opvoeding ook materieel voor de kinderen instaan. Er is dus evenmin sprake van een financiële afhankelijkheid van het gezin ten aanzien van betrokkene. Betrokkene zelf blijkt sedert 25.08.2025 niet meer economisch actief te zijn, waardoor kan besloten worden dat hij niet diegene is op wie de financiële draagkracht van het gezin rust. Gezien de leeftijd van de jongste kindjes, de tewerkstelling van de moeder kunnen en het feit dat betrokkene tot voor kort ook tewerkgesteld was, is het niet onredelijk ervan uit gaan dat D. naar de opvang gaat.

E. is thans drie jaar en zit vermoedelijk in de kleuterschool. Aldus zou de (tijdelijke) afwezigheid van betrokkene weinig veranderingen met zich mee meebrengen. Het zal in deze dan enkel meer de mama zijn die de kinderen naar de opvang / school brengt en ze ophaalt. Ook mevrouw haar tewerkstelling komt dus helemaal niet in het gedrang voor zover betrokkene mee deels de zorg voor de kinderen op zich zou nemen. Het is dus redelijk te stellen dat mevrouw gewoon verder van alle opvangmogelijkheden die er in ons land bestaan gebruik kan maken om voor zichzelf en haar kinderen in te kunnen staan. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat A.E. en D. gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België te verlaten.

Waar de advocaat van betrokkene stelt dat door een vertrek van betrokkene mevrouw met de zorg van vijf kinderen zou opgepadeld worden, dient nogmaals opgemerkt te worden dat de twee oudste dochters van betrokkene geen verblijfsrecht hebben in België en hun vader aldus naar het herkomstland kunnen vergezellen. Hetgeen bovendien in het belang van zijn dochters zou zijn. De maatregel die de jeugdrechtbank van Antwerpen heeft opgelegd voor A. en A[...] is immers afgelopen op 29.05.2025. Nergens blijkt dat deze weer verlengd zou zijn.

Dat mevrouw K[...] niet in staat zou zijn om de zorg te dragen voor haar eigen drie kinderen (B., E. en D.), wordt nergens door de betrokkene op objectieve wijze aangetoond. Ten overvloede wordt er op gewezen dat zij in het verleden klaarblijkelijk in staat was om de zorg te dragen voor de dochters van mijnheer, naast de zorg over haar eigen zoon B., nu deze bij haar werden ingeschreven terwijl betrokkene in het buitenland verbleef (zie hierboven). Uit niets blijkt dat de situatie van mevrouw dermate zou zijn geëvolueerd dat zij heden niet meer de (tijdelijke) zorg over drie kinderen zou kunnen dragen, terwijl meneer tijdelijk met zijn dochters terug naar Albanië vertrekt om hun administratieve situatie te regulariseren.

De moeder en de twee gezamenlijke kinderen en haar zoon B. hebben overigens de Belgische nationaliteit. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder – en al dan niet tijdelijk – alleen te dragen. Als Belgische kan zij immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kinderen, bijstand door Kind & Gezin, enz. E. en D. zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk opnieuw aan te passen, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen een band hebben met de vader, zoals ook uit het schrijven van betrokkene advocaat moet blijken, echter mede door de leeftijd, is het niet aannemelijk dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder.

Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkene aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat E. en D. verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en kinderen verder in België verblijven en betrokkene en zijn dochters (tijdelijk) een andere verblijfplaats kiezen. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de in België verblijvende kinderen niet in de weg te staan voor zover beide ouders verder voldoende inspanningen leveren via bijvoorbeeld occasionele bezoeken van de kinderen en hun moeder aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd – of de opheffing zou hebben verkregen – en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van het kind zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Verder blijkt zoals eerder aangehaald dat de moeder van zijn zoontjes en betrokkene partner een jonge, zelfstandige vrouw is die ook tot op heden economisch actief is. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Wat betreft het belang van het kind en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod of zoals bij wet bepaald de opheffing heeft bekomen. In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen daartoe leveren, doet dit geen afbreuk aan hun gezinsleven. Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België onontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor de kinderen niet op zich zou kunnen nemen.

Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn ervan werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde om de opheffing van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische partner en haar kinderen ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien hij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 9° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker zet in de synthesememorie het enig middel als volgt uiteen:

"1 ENIGE MIDDEL: DE BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN (BIJLAGE 20) VAN 26 SEPTEMBER 2025 IS IN STRIJD MET:

DE ARTIKELN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (MOTIVERINGSPLICHT), ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET EN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL

Uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet volgt dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Dit betreft de motiveringsplicht. Die motivering moet daarenboven afdoende zijn. Van een afdoende motivering is slechts sprake wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de beslissing.

Het redelijkheidsbeginsel stelt dat het bestuur alle belangen zorgvuldig moet afwegen bij het nemen van een beslissing, wat deel uitmaakt van het motiveringsbeginsel. Er ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor wanneer de rechtsonderhorige niet kan vatten hoe het bestuur tot het nemen van dergelijke beslissing is gekomen en dat deze beslissing daadwerkelijk is genomen zoals ze voorligt. Het is de taak van Uw Raad om de beslissing van het bestuur onwettig te bevinden wanneer deze beslissing tegen alle redelijkheid indruist.

HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel omvat de verplichting voor het bestuur om haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. Dit houdt in dat die beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht het bestuur onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat het bestuur met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

. ARTIKEL 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS (EVRM)

. Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op respect voor het privéleven van een persoon, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit is onder meer van toepassing op een aanvraag tot eerste toelating tot verblijf (bv. EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi t. Frankrijk).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (bv. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (bv. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft (moet hebben). Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het familieleven toe, tenzij noodzakelijk. Die inmenging moet een gerechtvaardigd doel hebben en het onderzoek naar evenredigheid ten opzichte van het beoogde doel met succes doorstaan.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt verder dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals in casu het geval is, dient het hoger belang van deze kinderen in acht genomen te worden en dient hieraan een belangrijk gewicht te worden toegekend (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse t. Nederland). Tussen ouders en kinderen ontstaat door het enkele feit van de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit t. Turkije). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (1) het behouden van eenheid van het gezin en (2) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland). Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders.

Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een fair balance-toets met respect voor de mensenrechten.

. DE ARTIKELEN 7 EN 9 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN HET KIND (IVRK)

. Artikel 7, §1 van het IVRK benadrukt het belang van continuïteit van de relatie tussen ouder(s) en kind.

Artikel 9, §1 van het IVRK verzet zich tegen een scheiding van het kind en zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij die scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind.

. ARTIKEL 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE

. Artikel 24, §2 en 3 van het Handvest van de EU bepaalt: 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

. ARTIKEL 22BIS VAN DE GRONDWET

. Artikel 22bis van de Belgische Grondwet bepaalt: (...) Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat (...).

. ARTIKEL 43 VAN DE VREEMDELINGENWET

. Krachtens artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet is de Belgische staat verplicht rekening te houden met (onder meer) de gezinssituatie van verzoeker. In casu dient er in het bijzonder rekening gehouden te worden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker.

IN CASU

1. Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd (stuk 6) van drie (3) jaar (en dus geenszins tien (10) jaar, zoals verweerster verkeerdelijk voorhoudt in haar nota met opmerkingen van 21 november 2025, p. 3).

Uit het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 (C-82/16, § 57 en 58) volgt niet alleen de verplichting voor de Belgische Staat om het bestaan van een afhankelijkheidsverhouding te onderzoeken tussen het familielid en de Belgische refertepersoon, maar ook om een belangenafweging te maken van het recht op een gezinsleven van het familielid, in het licht van artikel 7 Handvest van de Grondrechten en volgt tevens dat, zelfs wanneer het gezinsleven al beoordeeld en afgewogen werd bij het nemen van het terugkeerbesluit en het daarmee gepaard gaande inreisverbod, nagegaan moet worden of de feitelijke omstandigheden zich sinds de vaststelling van het terugkeerbesluit niet zodanig ontwikkeld hebben dat hem niet langer een verblijfsrecht geweigerd kan worden.

1. In casu bestaat er een buitengewone afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker enerzijds en zijn vier minderjarige kinderen anderzijds, die hem belet om terug te keren naar Albanië, alwaar hij geen enkel onderkomen of inkomen heeft.

1. Verzoeker heeft met zijn partner twee gemeenschappelijke, Belgische minderjarige kinderen, met name E. A. en D. A. (sub 2.4. en 2.5.), thans respectievelijk drie jaar oud en één jaar oud (!). Hij heeft met hen een dermate hechte band dat de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Noch los van het feit dat diens fysieke aanwezigheid onontbeerlijk is en hij diverse huishoudelijke taken vervult, gaat het ook over zijn rol in de ontwikkeling van zijn kinderen, die geenszins onderschat mag worden.

Verzoeker woont sinds de geboorte – onafgebroken – samen met zijn twee zeer jonge kinderen en zorgt sedertdien voor hen, samen met zijn partner, moeder van de kinderen. De kinderen zijn niet anders gewoon dan dat verzoeker steeds in hun nabijheid is. Zij groeien op in aanwezigheid van zowel vader als moeder. Verzoeker was en is aanwezig tijdens hun ontwikkelingsfase. Het kan niet ernstig worden ontkend dat dergelijke jonge kinderen in de vroege stadia van ontwikkeling nood hebben aan contact met beide ouders. Zij hebben het recht om verzoeker te kennen en door hem te worden verzorgd en grootgebracht (zoals eveneens gewaarborgd door artikel 7, §1 IVRK). Zij hebben een bijzondere relatie en affectieve band met zowel moeder als vader.

Verzoeker kan verweerster in geen geval volgen waar zij stelt dat:

. er geen sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn kinderen in die zin dat de aanwezigheid in het Rijk van verzoeker werkelijk vereist is (stuk 1, p. 3);

. nergens uit het dossier blijkt dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen (p. 3);

. er uit het dossier geenszins blijkt dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan verzoeker zou rechtvaardigen (p. 3);

. de jonge leeftijd van deze kinderen ervoor zorgt dat zij perfect in staat zouden zijn om zich aan te passen aan de nieuwe situatie waarbij verzoeker wordt verwijderd van het Belgische grondgebied (p. 3);

. de moeder alleen, naast de emotionele opvoeding, ook materieel voor de kinderen kan instaan (p. 3);

. de (tijdelijke) afwezigheid van betrokkene weinig veranderingen met zich zou meebrengen (p. 3);

. E. en D. nog voldoende jong zijn om zich tijdelijk opnieuw (?) aan te passen, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de – al dan niet tijdelijke – afwezigheid van de vader (p. 4);

- . (...) het mede door de leeftijd, niet aannemelijk is dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder (p. 4);
- . de afwezigheid van verzoeker op zich een gezinsleven met de in België verblijvende kinderen niet in de weg hoeft te staan voor zover beide ouders verder voldoende inspanningen leveren via bijvoorbeeld occasionele bezoeker van de kinderen en hun moeder aan hem in het buitenland (stuk 1, p. 4).

De weigering tot verblijf heeft net een zeer ernstige ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, brengt een onherstelbaar nadeel met zich mee en verhindert de familiale hechting tussen vader en kind(eren). De eventuele mogelijkheid tot contact via internet en telefonie doet hieraan geen enkele afbreuk. Het is de fysieke aanwezigheid van verzoeker, 24 op 24 en 7 op 7 die van belang is. Een affectieve band kan, mede gelet op de zeer jonge leeftijd van de kinderen, geenszins door middel van moderne communicatietechnieken worden bereikt. Daarnaast wijst verzoeker op artikel 9, §1 IVRK dat verhindert dat een kind zou worden gescheiden van zijn ouders tegen hun wil.

De redelijkheid en artikel 8 EVRM vereisen dat verzoeker in de aanwezigheid van zijn gezin kan verblijven. Des te jonger de kinderen zijn, des te groter de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van beide ouders.

Zijn partner, mevrouw D. K[...], is geenszins in de mogelijkheid om alleen de zorg voor de kinderen te dragen. Zij is economisch actief en werkt om het grote gezin te kunnen onderhouden. Van haar kan niet ernstig verwacht worden, noch praktisch noch financieel, dat zij plots alleen voor de kinderen zou zorgen. Het gegeven dat er opvangmogelijkheden bestaan, evenals sociale ondersteuning, doet aan bovenstaande geen enkele afbreuk.

Het is tevens weinig ernstig dat verweerder voorhoudt dat nergens op objectieve wijze wordt aangetoond dat mevrouw K[...] niet in staat zou zijn om de zorg te dragen voor haar eigen drie kinderen (B., E. en D.) (stuk 1, p. 3). Naast het gegeven dat dit gaat om het bewijs van een negatief feit (waardoor verzoeker de waarschijnlijkheid hiervan moet aantonen), spreekt het voor zich dat het voor de partner van verzoeker noch praktisch, noch financieel haalbaar is om plotsklaps alleen voor het gezin te moeten instaan. De vergelijking die verweerder maakt met de periode waarbij mevrouw K[...] alleen en zelfstandig voor de twee Albanese dochters (A. en A[...]) en haar zoon B. zou hebben gezorgd (stuk 1, p. 3 en 4), gaat niet op aangezien er steeds ondersteuning van een pleeggezin is geweest voor wat betreft de dochters met de Albanese nationaliteit.

Van haar kan eveneens niet verwacht worden dat zij, samen met de kinderen, occasionele bezoeken zou brengen aan verzoeker in Albanië. Op welke wijze, zowel praktisch als financieel, zou dat in deze tijden immers haalbaar moeten zijn? Het is voor hen, het weze nogmaals herhaald, zowel praktisch als financieel onmogelijk om hun gezinsleven zo in te richten dat zij vanop afstand intensief contact kunnen onderhouden.

Verzoeker en zijn partner werken hard om het grote gezin te kunnen onderhouden en financieel de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Verzoeker aan het gezin onttrekken en vervolgens de volledige verantwoordelijkheid voor de kinderen bij zijn partner leggen, is volkomen onrealistisch. Het gegeven dat verzoeker volgens verweerder sinds 25 augustus 2025 niet meer economisch actief is waardoor de financiële draagkracht van het gezin niet op hem zou rusten, is volkomen incorrect. Verzoeker is zijn job verloren door de aanhoudende problematiek omtrent zijn verblijfsvergunning. Hij is geenszins vrijwillig werkloos en heeft nadien al meerdere keren gesolliciteerd om zo spoedig mogelijk weer aan het werk te kunnen gaan (stuk 12).

Het ontgaat verzoeker dan ook volkomen op welke manier verweerder kan volharden in haar standpunt dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou kunnen worden vastgesteld tussen hem en zijn minderjarige Belgische kinderen en dat de fysieke aanwezigheid van verzoeker in België dus niet onontbeerlijk zou zijn.

De weigering tot verblijf leidt ertoe dat het gezin eveneens het grondgebied zou dienen te verlaten, gelet op de afhankelijkheidsrelatie die tussen hen bestaat. Dit is noch wenselijk, noch in overeenstemming met de grondrechten van alle betrokkenen.

Verzoeker kan verweerder dan ook geenszins volgen dat er in casu geen sprake zou zijn van een kennelijk onredelijke motivering (nota met opmerkingen van 21 november 2025, p. 8). De motivering van verweerder is – om bovenstaande redenen – wel degelijk kennelijk onredelijk (in strijd met het redelijkheidsbeginsel) en geenszins afdoende.

1. Al het bovenstaande geldt eveneens voor de twee andere kinderen van verzoeker, met name A. A. en A[...] A. (sub 2.2. en 2.3.), thans respectievelijk 13 en 9 jaar oud.

Een weigering tot verblijf zou een ernstige ontwrichtende impact hebben op het leven van deze kinderen, aangezien een gezamenlijke terugkeer met hun vader naar Albanië niet mogelijk is.

Beide dochters verblijven voltijds bij hun vader (stuk 4 en 5). Zij zijn in België geïntegreerd en gaan hier sedert september 2021 voltijds naar school (stuk 9). Zij hebben hun leven in België uitgebouwd, samen met hun vrienden en met hun broers (stuk 10).

Alle kinderen van het gezin hebben inmiddels een hechte band met elkaar. Ze gaan naar dezelfde school, hebben dezelfde vrienden en spelen samen. Zij groeien samen op.

Verzoeker benadrukt dat hij alles in het werk stelt (en toekomstig zal stellen) om ook voor zijn Albanese dochters A. en A[...] A. zo spoedig mogelijk een verblijfsrecht te bekommen, uiteraard binnen de mogelijkheden die de wet hen biedt.

1. De weigeringsbeslissing van 26 september 2025 is voorts bijzonder disproportioneel. Verweerster blijft volharden dat eerst het inreisverbod dient te worden gerespecteerd (voor de resterende periode van net geen 2,5 jaar volgens verweerster), waarna verzoeker legaal kan terugkeren naar België en vervolgens een nieuwe aanvraag kan indienen. Verweerster benadrukt dat de scheiding tussen verzoeker en zijn gezin verre van absoluut is en het eerder gaat om een tijdelijke scheiding (stuk 1, p. 4).

Zoals gezegd, werd dit inreisverbod aan verzoeker opgelegd aangezien hij geacht werd mogelijks de openbare orde te schaden doordat zijn ex-echtgenote in 2019 tegen hem klacht had neergelegd wegens schriftelijke bedreigingen en slagen en verwondingen (stuk 8). Deze klachten kaderden in de bijzonder moeilijke intrafamiliale situatie waarin verzoeker destijds verkeerde. Hij kwam samen met zijn ex-partner en hun twee Albanese kinderen A. en A[...] A. naar België. Toen de relatie tussen hen beiden spaak liep en hem door zijn ex-partner alle contact met zijn kinderen werd ontzegd, zijn er daarover tussen hem en zijn ex-partner discussies gerezen. Daarop heeft zijn ex-partner tweemaal klacht tegen verzoeker neergelegd voor feiten die door hem steeds zijn ontkend (stuk 8). Er heeft ook nooit een veroordeling plaatsgevonden. Verzoeker betreurt ten zeerste dat het destijds zo is gelopen, maar kan de tijd ook niet terugdraaien. Verzoeker kijkt naar de toekomst en tracht alleen het beste voor zijn gehele familie te kunnen bewerkstelligen.

Verzoeker vormde in het verleden geen bedreiging voor de openbare orde en is dat evenmin vandaag. Verzoeker is niet gekend voor criminele feiten. Hij gedraagt zich naar wetten en regels en zorgt als een goede huisvader voor zijn gezin. Verzoeker is geen crimineel. Verweerster stelt zelf uitdrukkelijk in haar nota met opmerkingen van 21 november 2025 (p. 5) dat die bedreiging concreet geval per geval moet worden beoordeeld. Een daadwerkelijk, actueel en voldoende ernstig risico op een schending van de openbare orde ligt echter niet voor.

Het feit dat het gezin van verzoeker uiteenvalt door de weigering tot verblijf en het feit dat (minstens) zijn twee minderjarige Belgische kinderen daardoor (tijdelijk) zonder vader moeten opgroeien, kan in geen geval de proportionaliteitstoets doorstaan.

Ook een aanvraag tot opheffing van het inreisverbod – hetgeen door verweerster wordt geponeerd als een optie (en wordt hernomen in de nota met opmerkingen van 12 november 2025 (p. 8) – is niet mogelijk/wenselijk aangezien dit vereist dat verzoeker het grondgebied verlaat en terugkeert naar Albanië en dus voor meerdere maanden gedwongen gescheiden zal moeten leven van zijn gezin (gelet op de termijnen bepaald in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet). De vader van een minderjarig Belgisch kind verplichten om het grondgebied te verlaten en om de opheffing van het inreisverbod te vragen die hem automatisch zal worden toegekend als hij de voorwaarden voor gezinshereniging vervult, vormt een overdreven formalisme dat dit doel overduidelijk niet nastreeft en vormt dus een buitenmaatse hindernis voor zijn recht om een daadwerkelijk familieleven te leiden.¹

Verzoeker toont – anders dan verweerster beweert in haar nota met opmerkingen van 21 november 2025 (p. 8) – dus wel degelijk aan dat het niet mogelijk is om het gezinsleven te onderhouden wanneer hij zou moeten terugkeren naar Albanië. De vergelijking die verweerster maakt met “vele personen die om professionele of andere redenen in het buitenland verblijven”, gaat dus niet op aangezien met de situatie van verzoeker in concreto rekening moet worden gehouden.

1. Verweerster heeft in haar weigeringsbeslissing van 26 september 2025, in strijd met artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van de belangen van alle betrokken individuen, in het bijzonder van de belangen van verzoeker en zijn gezin. Evenmin heeft verweerster op zorgvuldige en redelijke wijze rekening gehouden met het hoger belang van de Belgische minderjarige kinderen van verzoeker, met name E. en D. A., hetgeen nochtans vereist is overeenkomstig artikel 8 van het EVRM en artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verweerster onderzocht onvoldoende of er tussen verzoeker en zijn kinderen een afhankelijkheidsverhouding bestaat waardoor hem een afgeleid verblijfsrecht dient te worden toegekend.

In de beslissing van 26 september 2025 wordt geen gedegen afweging gemaakt van de specifieke en individuele elementen van verzoeker ten opzichte van de elementen van openbare orde. De elementen waarop verweerster zich beroept, zijn niet deugdelijk. De motivering van verweerster getuigt niet van een grondig onderzoek naar de banden van verzoeker met zijn minderjarige Belgische kinderen. Het is vereist dat wordt nagegaan of deze banden dermate hecht zijn dat de aanwezigheid van verzoeker in België vereist is, ongeacht alternatieven, wat vervolgens dient te worden afgewogen tegen eventuele elementen van openbare orde. Deze laatste afweging heeft niet plaatsgevonden, waardoor een schending van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel voorligt. Een fair balance-toets, zoals vereist door artikel 8 EVRM, waarbij een afweging wordt gemaakt tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat, en waarbij in die afweging voldoende gewicht wordt toegekend aan het hoger belang van het kind, ligt niet voor.

Dat er een ernstig en actueel risico zou bestaan op een schending van de openbare orde, quod non, wordt nergens aangetoond. Eveneens blijkt nergens uit de weigeringsbeslissing van 26 september 2025 dat verweerster het actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging zou hebben onderzocht, quod non.

Het samenwonen van verzoeker met zijn Belgische minderjarige kinderen is één van de factoren die in aanmerking moet worden genomen. Zij wonen, zoals gezegd, samen vanaf de geboorte van de twee

kinderen. Dat wordt door verweerster ook niet betwist. Beide kinderen zijn niet anders gewoon dan dat zij in de nabijheid van verzoeker verblijven. De Belgische kinderen zijn daarenboven nog zeer jong (1 en 3 jaar oud). Verweerster kan niet ernstig ontkennen dat dergelijke jonge kinderen nood hebben aan contact met hun beide ouders. Verweerster is in haar beslissing totaal voorbijgegaan aan dit element en heeft de situatie van samenwonen tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen niet afdoende in overweging genomen, wat onzorgvuldig en bovenal onredelijk is. Het is vaststaande rechtspraak van het EHRM dat er een brede consensus bestaat – tevens in het internationale recht – dat in alle beslissingen waarbij kinderen zijn betrokken, hun belangen van het hoogste belang zijn en geprioriteerd moeten worden. Verzoeker verwijst hiervoor uitdrukkelijk naar artikel 8 EVRM, de artikelen 7 en 9 van het IVRK, artikel 24, §2 en 3 van het Handvest van de EU en artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Verweerster heeft een positieve verplichting om de zwakste partij, zijnde de kinderen, naar behoren te beschermen en het belang van het kind als eerste overweging te nemen in de afweging van alle aanwezige belangen.

Het gegeven dat verzoeker nooit gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden, waardoor hij zich volgens verweerster ervan bewust diende te zijn dat het gezinsleven met zijn twee minderjarige Belgische kinderen werd ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijf precair was, doet aan voorgaande geen enkele afbreuk. Verweerster kan immers onmogelijk het hoger belang van deze kinderen zomaar ter zijde schuiven omdat de ouders voor kinderen hebben gekozen op een moment dat verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikte. Daarenboven tolereert verweerster al jarenlang de aanwezigheid van verzoeker in het Rijk (want zij neemt geen maatregelen om verzoeker daadwerkelijk te verwijderen).

1 Om bovenstaande redenen dient de beslissing van verweerster tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 26 september 2025 te worden vernietigd aangezien deze beslissing in strijd is met alle voormelde wetsbepalingen en aangezien (geenszins limitatief):

2 Verweerster heeft nagelaten het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker afdoende in aanmerking te nemen;

3 De beslissing van verweerster regelrecht indruist tegen het recht op gezinsleven van verzoeker en diens gezin;

4 De beslissing van verweerster tevens in strijd is met alle voormelde bepalingen die de rechten van het kind beschermen aangezien de kinderen door verweerster gedwongen worden om (minstens tijdelijk) gescheiden van hun vader te leven;

5 Verweerster het actuele en werkelijke karakter van een eventuele bedreiging van verzoeker voor de openbare orde niet heeft onderzocht;

6 Verweerster heeft nagelaten een fair balance-toets te maken, zoals vereist door artikel 8 EVRM, waarbij een afweging wordt gemaakt tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat (en waarbij in die afweging voldoende gewicht wordt toegekend aan het hoger belang van het kind), waardoor een schending van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel voorligt;

7 De beslissing van verweerster in strijd is met de redelijkheid en buitengewoon disproportioneel is, waardoor deze de proportionaliteitstoets niet kan doorstaan.

Het arrest van Uw raad van 31 augustus 2023 (RVV 293 494) waarnaar verweerster in haar nota met opmerkingen van 21 november 2025 (p. 8-9) verwijst, kan niet zonder meer worden toegepast aangezien in casu zeer jonge kinderen betrokken zijn en de feitelijke gegevens (waaronder de gezinssituatie van verzoeker) tussen onderhavige zaak en de geciteerde zaak geenszins vergelijkbaar zijn. De gezinssituatie van verzoeker verzet zich in casu wel degelijk tegen de genomen beslissing.”

2.2. De bestreden beslissing weigert de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – in casu een “statisch” Belgisch kind – omwille van het bestaan van een inreisverbod waarvan de termijn niet volledig werd gerespecteerd en dat niet werd opgeheven.

In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, “K.A. e.a.”, onderzocht of er tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat aan verzoeker op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend.

Uit het arrest “K.A. e.a.” en de verdere precisering ervan in het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19, “XU en QP”, volgt dat wanneer de derdelander-ouder duurzaam samenwoont met zijn Belgisch minderjarig kind en het gezag over dat kind en de wettelijke, affectieve en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze wordt vermoed dat er een afhankelijkheidsverhouding bestaat die grond oplevert voor de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht op basis van artikel 20 van het VWEU.

Het Hof heeft in punt 67 van het arrest “XU en QP” verklaard dat de omstandigheid dat de andere ouder, als Unieburger, echt in staat is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen te dragen en daartoe bereid is, weliswaar een relevant gegeven is, maar op zichzelf niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder-derdelander en het kind geen zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten bij weigering van het verblijfsrecht. Om het

vermoeden te weerleggen moeten, in het belang van het kind, alle betrokken omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie met elk van zijn ouders, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van de ouder-derdelander zou worden gescheiden.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker duurzaam samenwoont met zijn partner en hun twee Belgische minderjarige kinderen E. en D., en evenmin dat het gezag over die kinderen en de wettelijke, affectieve en financiële last dagelijks door beide ouders worden gedeeld (zie ook positief samenwoningverslag van 13 juni 2023; administratief dossier, stuk nr. 79). Gelet op deze vaststellingen moet er in de huidige stand van het dossier van worden uitgegaan dat het weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn Belgische minderjarige kinderen van toepassing is.

In de bestreden beslissing wordt dit vermoeden niet weerlegd met concrete vaststellingen eigen aan de zaak. De redenering in de bestreden beslissing herleidt de beoordeling tot de vaststelling dat de moeder economisch actief is, in het verleden reeds alleen voor kinderen heeft gezorgd, gebruik kan maken van kinderopvang en ondersteuningsstructuren, en dat de kinderen jong genoeg zijn om zich aan te passen.

Gelet op het gestelde in punt 67 van het arrest "*XU en QP*" kan deze motivering niet als voldoende worden beschouwd. De Raad merkt daarbij op dat bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt die de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie niet stelt, met name dat de aanwezigheid van verzoeker "*onontbeerlijk*" moet zijn om zijn vaderschap te kunnen opnemen, dan wel dat zijn rol als zorgdrager niet evengoed door de moeder zou kunnen worden uitgeoefend. Uit de arresten "*K.A. e.a.*" en "*XU en QP*" volgt dat een dergelijke vereiste de lat te hoog legt: niet de onontbeerlijkheid van de aanwezigheid van de derdelander-ouder is bepalend, maar de vraag of het weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheidsverhouding door concrete, individuele vaststellingen is weerlegd.

De bestreden beslissing bevat geen individuele beoordeling van de affectieve band tussen verzoeker en zijn kinderen, geen onderzoek naar het risico voor hun evenwicht bij scheiding van hun vader, en geen concrete vaststelling die het vermoeden kan weerleggen. Dat de kinderen jong zijn, vormt daarbij op zichzelf geen weerlegging — de jeugdige leeftijd versterkt eerder de afhankelijkheid van de aanwezigheid van beide ouders, nu E. en D. niet anders vertrouwd zijn dan op te groeien in de dagelijkse nabijheid van zowel de vader als de moeder. Gelet op de zeer jonge leeftijd van de kinderen - respectievelijk drie jaar en anderhalf jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing - kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat verzoeker het vaderschap zoals hij dit thans opneemt vanop afstand kan verderzetten via communicatiemiddelen, noch dat de band tussen verzoeker en zijn kinderen via die weg op evenwaardige wijze kan worden onderhouden.

Het argument dat verzoeker zich bij het gezin heeft gevestigd nadat hem een inreisverbod was opgelegd en hij zich er bijgevolg bewust van had moeten zijn dat een gezamenlijk gezinsleven in de Schengenzone niet tot de mogelijkheden behoorde, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Het Hof van Justitie heeft in het arrest "*K.A. e.a.*" uitdrukkelijk geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU aldus moet worden uitgelegd dat het niet van belang is dat de afhankelijkheidsverhouding waarop de derdelander zich ter ondersteuning van zijn verblijfsaanvraag beroept, is ontstaan nadat ten aanzien van hem een inreisverbod was vastgesteld (punt 81).

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen voorts op dat de scheiding van tijdelijke aard is en dat verzoeker vanuit Albanië de opheffing van het inreisverbod kan vragen. Dit betoog miskent de volgorde die het Hof van Justitie in punten 57 en 58 van het arrest "*K.A. e.a.*" voorschrijft: de afhankelijkheidstoets moet volledig en deugdelijk worden gevoerd vooraleer de verplichting om het inreisverbod te respecteren kan worden gehandhaafd. Het zou immers met de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU in strijd zijn om de derdelander te dwingen het grondgebied voor onbepaalde tijd te verlaten teneinde de opheffing van het inreisverbod te vragen, zonder dat eerst is nagegaan of een afhankelijkheidsverhouding bestaat die een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt.

De verwerende partij beroept zich voorts op arrest nr. 293.494 van de Raad van 31 augustus 2023. Dat arrest betrof een situatie waarin de afhankelijkheidstoets inhoudelijk was doorlopen en de rechter het oordeel van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk achtte op grond van concrete vaststellingen in het dossier. De onderhavige zaak onderscheidt zich hiervan doordat de gemachtigde het weerlegbaar vermoeden dat voortvloeit uit de duurzame samenwoning en het dagelijks gedeeld ouderlijk gezag niet met concrete, individuele gegevens heeft weerlegd, maar heeft volstaan met een abstracte capaciteitsbeoordeling van de moeder die — gelet op punt 67 van het arrest "*XU en QP*" — als dusdanig niet kan gelden als een deugdelijke weerlegging van dat vermoeden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 26 september 2025 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT